

The background of the cover features a dramatic, monochromatic scene of the Statue of Liberty standing in the middle of a turbulent sea. The sky is filled with dark, swirling clouds and several bright, jagged lightning bolts striking down. The overall color palette is a mix of deep blues, greys, and bright whites from the lightning, creating a sense of impending doom and chaos.

FALEŠNÁ HRA

Za deset dnů bude jedno
z velkých amerických měst
vyhlazeno z mapy...

DOUGLAS
PRESTON
& LINCOLN
CHILD

FALEŠNÁ HRA

FALEŠNÁ HRA

DOUGLAS
PRESTON
LINCOLN
& CHILD

Přeložila Jana Kordíková

Vydal nakladatelství BB/ats ro v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 by Splendide Mendax, Inc. and Lincoln Child

All rights reserved.

Z anglického originálu *Gideon's Corpse*

(Published by Grand Central Publishing, New York, 2012)

přeložila © 2013 Jana Kordíková

Redakce textu: Jiří Páček

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky © 2013 Jan Matoška

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 97880761950

Barbaře Petersové

Poděkování

Autoři děkují Patricku Alloccovi, Douglasi Childovi, Douglasi Webbovi a Jonu Couchovi za nedocenitelnou pomoc s jistými detaily této knihy.

1

Gideon Crew stál u okna zasedací místnosti a díval se na Meatpacking District, část Manhattanu, kde dříve stávaly balírny masa. Pohledem sledoval asfaltové střechy starých budov, v nichž nedávno vybudovali obchůdky s extravagantní módou a populární restaurace, potom zabloudil do nového parku High Line plného lidí, podél trouchnivějších mol a zastavil se na širokém korytu řeky Hudson. V neostrém slunci počátečního léta to pro jednu vypadalo, že to není ta špinavá stoka, modrá hladina se s přílivem pohybovala proti proudu.

Hudson mu připomněl jiné řeky, říčky a potůčky, které znával, pak se v myšlenkách zarazil u jednoho potoka vysoko v pohoří Jemez. Myslel na hlubokou tůňku a velkého pstruha, který tam jistě číhá.

Už se nemohl dočkat, až vypadne pryč, pryč z New Yorku, pryč od toho seschlého skřeta Glinna i jeho záhadné firmy Efektivní odstranění technických problémů.

„Jedu na ryby,“ prohlásil.

Glinn se posunul na invalidním vozíku a vzdychl. Gideon se obrátil. Pod příkrývkou, kterou měl druhý muž přehozenou přes kolena, se objevila jeho zchromlá ruka. Držela balíček v hnědém papíru. „Vaše peníze.“

Gideon váhal. „Vy mi platíte? Po tom, co jsem udělal?“

„Poté co jste mi tu vše vylíčil, se finanční část naší dohody skutečně změnila.“ Glinn balíček otevřel, odpočítal několik svazků bankovek a položil je na stůl zasedací místnosti. „Tady je polovina z těch sta tisíc.“

Gideon peníze popadl, aby si to Glinn náhodou nerozmyslel.

Glinn mu však k jeho velkému překvapení předal i druhou půlku.

„A tady je zbytek. Ovšem není to platba za odvedené služby. Vlastně je to spíše, abych tak řekl, záloha.“

Gideon si peníze nacpal do kapes bundy. „Záloha za co?“

„Než odjedete z města,“ začal Glinn, „možná byste se mohl stavít u jednoho starého známého.“

„Díky, ale už mám rande s pstruhem v potoce Chihuahuēnos.“

„Aha, ale já opravdu doufal, že si uděláte čas na setkání s přítelem.“

„Já žádné přátele nemám. A i kdybych měl, rozhodně bych se s nimi teď nechtěl setkávat. Jak jste mě sám ‚laskavě‘ upozornil, už mi nezbyvá moc času.“

„Jmenuje se Reed Chalker. Tuším, že jste s ním pracoval.“

„Jo, dělali jsme ve stejném oddělení – ale nejsme úplně kolegové. Už jsem toho chlápka v Los Alamos pěkně dlouho neviděl.“

„Ale teď se s ním uvidíte. Policie doufá, že si s ním promluvíte.“

„Policie? Promluví? Co to má krucinál znamenat?“

„Právě v tuhle chvíli drží Chalker rukojmí. Hned čtyři. Je to rodina z Queensu. Míří na ně zbraní.“

Gideon se rozesmál. „Chalker? To určitě. Vždyť to je typický vědátor z Los Alamos, čistý jako lilium, neublížil by ani mouše.“

„Je bez sebe. Paranoidní. Přeskočilo mu. Jste jediný člověk v dosahu, který ho osobně zná. Policie po vás chce, abyste ho zklidnil a přiměl, aby propustil rukojmí.“

Gideon na to nic neřekl.

„Takže vám to nerad říkám, doktore Crewe, ale ten pstruh si bude plavat ještě o něco déle. A teď už budete muset vyrazit. Ta rodina čekat nemůže.“

Gideon cítil, jak se mu kvůli tomu nátlaku hrne krev do hlavy. „Najděte si někoho jiného.“

„Na to není čas. Týká se to dvou dětí a jejich mámy s tátou. Otec je podle všeho Chalkerův domácí, pronajal mu suterénní byt v řadovém domku. Upřímně řečeno máme velké štěstí, že tu zrovna jste.“

„Já se s Chalkerem sotva znal. Jednu dobu se na mě nalepil – ale jen krátce, poté co od něj odešla žena. Pak přestoupil na víru a k mé velké úlevě se ode mě odpoutal.“

„Odveze vás tam Garza. Budete spolupracovat se zvláštním agentem Stonem Fordycem z FBI.“

„Spolupracovat? Proč je do toho zapletená i FBI?“

„To je standardní postup, když se do potíží dostane někdo s vysokým stupněm bezpečnostní prověrky, jako má Chalker, a hrozí, že by mohl přeběhnout.“ Glinn na Gideona upřel své jediné zdravé oko. „Tentokrát to není žádná tajná operace jako minule – je to jednoduchý úkol. Když vše půjde hladce, za den dva už zase budete na cestě do Nového Mexika.“

Gideon mlčel. Zbývalo mu jedenáct měsíců života – nebo mu to aspoň tvrdili. Ale čím více se nad tím zamýšlel, tím více mu to nedalo. Chystal se využít první příležitost a získat názor dalšího lékaře. Glinn byl přímo mistr manipulace a Gideon nevěřil ani jemu, ani jeho zaměstnancům.

„Ale jestli opravdu je tak šílený, jak tvrdíte, může tu pistoli klidně obrátit i proti mně.“

„Dvě děti. Osmileté a desetileté. Kluk a děvče. A jejich rodiče.“

Gideon se odvrátil a dlouze si vydechl. „Sakra, věnuju vám den – jediný den. A budu na vás ještě hodně dlouho našťvaný.“

Glinn ho obdařil chladným úsměvem.

2

Dorazili na místo řízeného chaosu. Vše se odehrávalo v ničím nezájímavé dělnické uličce v části Queensu ironií osudu nazvané Sunnyside. Dům patřil do dlouhé řady cihlových domků, které se přes asfaltovou cestu plnou děr dívaly na totožnou řadu domů. Nerostly tu žádné stromy; trávníky nikdo nesekal, bylo v nich plno plevele a sucho je zbarvilo dohněda. Vzduchem se nesl hluk dopravy z blízkého Queens Boulevardu a také v něm byly cítit výfukové plyny.

Policista jim ukázal, kde zaparkovat, pak vystoupili. Policie zatarasila oba konce ulice, všude bylo plno policejních vozů s rozsvícenými majáky. Garza zamával svým průkazem a okamžitě je pustili zátarasem, který bránil vstupu spoustě čumilů. Řada z nich popíjela pivo, někteří dokonce měli na hlavách kloboučky, jako by se tu měl konat nějaký pouliční festival.

Typický New York, pomyslel si Gideon a zakroutil hlavou.

Policie vyklidila rozsáhlý prostor před domem, v němž Chalker držel rukojmí. Přijely dokonce dvě zásahové jednotky, jedna byla předsunutá za obrněným záchranářským vozidlem, druhá čekala vzadu za betonovými zátarasami. Gideon na několika střeších zahlédl odstřelovače. Někde uprostřed čas od času zaslechl hlas v megafonu, což nepochybně byl vyjednávač, který se pokoušel Chalkera uklidnit.

Když se Garza tlačil kupředu, Gideon náhle prožíval nepříjemné dějevu a svíral se mu žaludek. Přesně takhle totiž zabili jeho otce: s megafony, zásahovými jednotkami, odstřelovači a zátarasami – chladnokrevně ho zastřelili, když se s rukama nad hlavou vzdával... Gideon tu vzpomínku rychle zahnal.

Prošli dalšími zátarasy až na velicí stanoviště FBI. Od skupiny se oddělil jeden z agentů a zamířil k nim.

„Zvláštní agent Stone Fordyce,“ představil ho Garza. „Zástupce velitele zdejšího týmu FBI. S ním budete spolupracovat.“

Gideon k tomu muži začal instinktivně pociťovat nepřátelství. Vypadal přesně jako z televizních seriálů, v modrém obleku s naškrobenou bílou košilí a proužkovanou kravatou a se služebním průkazem kolem krku. Byl vysoký, pohledný, povýšený, sebejistý a v neuvěřitelně dobré kondici. Přimhouřenýma modrýma očima přešel po Gideonovi, jako by zkoumal nějakou poďradnou formu života.

„Takže vy jste ten kamarád?“ ujišťoval se Fordyce a dlouze si Gideona prohlížel. Zejména pak jeho oblečení – černé džíny, černé plátěnky bez tkaniček, košili do smokingu ze sekáče a tenký šátek.

„Sotva můžu být jeho tetička,“ poznamenal Gideon.

„Má se to takhle,“ pokračoval druhý muž po pauze. „Tenhle váš kámoš, Chalker, je paranoidní a trpí bludy. Klasická psychotická ataka. Chrlí na nás spousty konspiračních teorií: že ho unesla vláda, zneužila ho na pokusy s radiací, vysílala mu paprsky rovnou do hlavy – to slyším dost často. Myslí si, že jsou do toho spiknutí zapleteni i jeho domácí se ženou, proto si je i s jejich dvěma dětmi vzal jako rukojmí.“

„A o co mu jde?“ ptal se Gideon.

„To netušíme. Má zbraň, podle nás je to Colt ráže .45, napodobenina modelu z roku 1911. Už jednou nebo dvakrát z něj vystřelil, abychom mu věřili. Ale nejsme si jistí, jestli s ním vůbec umí zacházet. Netušíte náhodou, jaké má zkušenosti se zbraněmi?“

„Řekl bych, že žádné,“ prohlásil Gideon.

„Něco mi o něm povězte.“

„Sociálně nemožný. Neměl moc přátel, pak si našel totálně narušenou manželku, která mu dala zabrat. Nelíbilo se mu v práci, mluvil o tom, že by nejradši začal psát knížky. Nakonec se z něj stal věřící.“

„Jaký byl v práci? Byl chytrý?“

„Byl schopný, ale žádná hvězda. Pokud jde o inteligenci, řekl bych, že ji má mnohem vyšší než například průměrný agent FBI.“

Následovalo ticho, během něhož Fordyce vše vstřebával a nijak nereagoval. „Podle hlášení ten chlápek v Los Alamos navrhoval jaderné zbraně. Je to pravda?“

„Víceméně.“

„Je podle vás pravděpodobné, že tu někde nastražil výbušniny?“

„Možná dělal s jadernými zbraněmi, ale vyděsila by ho i obyčejná petarda. Pokud jde o výbušniny – dost o tom pochybuju.“

Fordyce na něj zíral a pokračoval: „Všechny přítomné považuje za vládní agenty.“

„To klidně může mít pravdu.“

„Doufáme, že by mohl uvěřit někomu ze své minulosti. Vám.“

Gideon v pozadí slyšel slova v megafonu, potom nesrozumitelnou hlasitou odpověď. Obrátil se za tím zvukem. „To je on?“ ptal se nevěřičně.

„Bohužel.“

„Proč ten megafon?“

„Nechce mluvit do mobilu ani přes pevnou linku, prý bychom je použili k tomu, abychom mu znovu ozářili mozek. Takže to jde jen s megafonem. A on na nás odpovědi křičí dveřmi.“

Gideon se znovu obrátil za zvukem. „Až to bude třeba, jsem připravený.“

„Teď vám dám rychlokurz vyjednávání s únosci,“ prohlásil Fordyce. „Hlavním cílem je vytvořit u něj pocit normality, snížit napětí, zapojit únosce, prodloužit vyjednávání. Podpořit jeho lidskost. Jasně? Naším hlavním cílem je přimět ho, aby propustil děti. Zkuste zjistit, za co by ty děti mohl být ochotný vyměnit. Rozumíme si?“ Podle všeho pochyboval, že je Gideon schopný normálně myslet.

Gideon přikývl a v obličeji mu zůstal neutrální výraz.

„Nemůžete mu nic zaručit. Nesmíte mu nic slibovat. Jasně? Všechno se musí projednat s velitelem. Ať bude chtít cokoli, mějte pochopení, ale řekněte mu, že to musíte projednat s velitelem. To je hlavní součást celého procesu. Všechno se tím zpomalí. A když bude chtít něco, co mu nebude možné splnit, nebude z toho vinit vás. Účelem je unavit ho, připravit o energii.“

Gideon překvapeně zjistil, že s tímhle přístupem v podstatě souhlasí.

Objevil se u nich policista s neprůstřelnou vestou v ruce. „Teď vás vybavíme,“ vysvětloval Fordyce. „Stejně by vám nemělo nic hrozit – postavíme vás za neprůstřelné plexisklo.“

Pomohli mu svléct košili, nasadit vestu, zastrčit ji do kalhot, potom mu nasadili neviditelné sluchátko a mikrofon. Když se oblékal, slyšel v pozadí další křik z megafonu přerušovaný hysterickými a nesouvislými odpověďmi.

Fordyce se podíval na hodinky a ušklíbl se. „Nějaké pokroky?“ ptal se policisty.

„Začíná se horšit. Velitel si myslí, že brzy budeme muset přejít do konečné fáze.“

„Sakra.“ Fordyce zavrtěl hlavou a obrátil se ke Gideonovi. „Jo, ještě něco, budete pracovat podle scénáře.“

„Scénáře?“

„Připravili ho naši psychologové. Každou z otázek vám napovíme do sluchátka. Položíte mu ji a po jeho odpovědi chvíli počkáte, dokud vám neporadíme, jak pokračovat.“

„Takže mě vlastně nepotřebujete. Jenom jako stafáž.“

„Přesně tak. Jste v podstatě jenom herec.“

„Tak proč jste mi dával tu lekci o komunikaci s únosci?“

„Abyste chápal, co se děje a proč. A když začnete mluvit o něčem osobním, můžete si něco přidat. Ale ne že se s ním budete vykecávat a něco mu slibovat. Získejte si jeho sympatie, připomeňte mu, že jste přátelé, ujistěte ho, že se všechno zase dá do pořádku, že jeho obavy bereme vážně. Buďte klidný. A hlavně se s ním, proboha živého, nehádejte kvůli těm jeho smyšlenkám.“

„To dává smysl.“

Fordyce na něj upřel dlouhý a uznalý pohled. Jeho nepřátelství se zřejmě o něco zmírnilo. „Už to nějakou dobu děláme.“ Pauza. „Jste připravený?“

Gideon přikývl.

„Tak jdeme na to.“

3

Fordyce vedl Gideona posledními zátarasy až k závěrečné řadě betonových bariér, obrněných vozů a štítů z plexiskla. Vesta pod košilí připadala Gideonovi nepřirozená a neforemná. Teď už megafon slyšel dokonale.

„Reede,“ ozýval se elektronický hlas, klidný a chápavý, *„přišel za vámi jeden váš starý známý. Jmenuje se Gideon Crew. Promluvíte si s ním?“*

„Kecy!“ následovala odpověď, téměř nesouvislý jekot. *„Nechci s nikým mluvit!“*

Hlas vycházel ze vchodových dveří otevřených dokořán. Všechny závěsy byly zatažené a nikdo nebyl vidět. Rukojmí ani Chalker.

Ve sluchátku se mu ozval ochraptělý hlas. „Doktore Crewe, slyšíte mě?“

„Slyším.“

„Jsem Jed Hammersmith, jsem v jedné z těch dodávek, mrzí mě, že jsme se nemohli sejít osobně. Budu vás vést. Prvním pravidlem je, že až mě uslyšíte ve sluchátku, nesmíte mi odpovídat. Až budete u něj, nesmí být vidět, že s někým komunikujete. Budete mluvit pouze s ním. Jasně?“

„Ano.“

„*Lžete! Vy všichni! Už tu šarádu skončím!*“

Gideonovi přešel mráz po zádech. Nepřipadalo mu možné, že by to mohl být Chalker. Ale byl to jeho hlas, jen ho zkresloval strach a šílenství.

„Chtěli bychom vám pomoci,“ ozvalo se v megafonu. „Povězte, co chcete...“

„*Dobře víte, co chci! Přestaňte s těmi únosy! Přestaňte s těmi pokusy!*“

„Budu vám napovídat otázky,“ promluvil Gideonovi v uchu Hammersmithův klidný hlas. „Budeme muset jednat rychle; nevyvíjí se to dobře.“

„To vidím.“

„*Jestli si se mnou nepřestanete zabrávat, vystřelím mu mozek z hlavy!*“

Z domu se ozval neartikulovaný výkřik, ženské prosby. V pozadí Gideon také zaslechl nárek dítěte. Vyděsilo ho to k smrti. Vlastní vzpomínky z dětství – otec stojí v kamenném vchodu a Gideon k němu běží přes zelený trávník – náhle byly tak jasné jako snad ještě nikdy. Zoufale se je snažil potlačit, ale každý tón z megafonu mu je přivolával zpět.

„*Ty v tom jedeš taky, ty mrcho!*“ ječel Chalker na někoho vedle sebe, „*vždyť ani nejseš jeho žena, jsi jen další agentka. Všechno jsou to kecy! Ale já vám na to neskočím! Už to nehodlám snášet!*“

Hlas v megafonu mu odpovídal s až nepřirozeným klidem, jako by mluvil s dítětem. „*Chce si s vámi promluvit váš přítel Gideon Crew. Už jde.*“

Fordyce mu do ruky vrazil mikrofon. „Je bezdrátový, nastavený na reproduktory v dodávce. Jděte.“

Ukázal na úkryt z neprůstřelného plexiskla, úzký a uzavřený ze tří stran i shora, jen zadní část zůstávala otevřená. Po chvilkovém váhání Gideon vystoupil zpoza policejního auta a vešel do boxu. Připomínal mu klec používanou pro potápění se žraloky.

Promluvil do mikrofonu. „Reede?“

Náhlé ticho.

„Reede? To jsem já, Gideon.“

Další ticho. A pak: „*Panebože, Gideone, tak oni dostali i tebe?*“

Ve sluchátku se ozval Hammersmithův hlas a Gideon zopakoval jeho slova. „Nikdo mě nedostal. Byl jsem ve městě, slyšel jsem, co se děje, tak jsem sem dorazil, abych pomohl. Jsem tu sám.“

„*Lháři!*“ zajíkal se Chalker a třásl se mu hlas. „*Taky tě dostali! Už tě to bolí? Bolí tě hlava? Břicho? Ale bude. To tedy bude...!*“ Pak hlas náhle utichl a bylo slyšet prudké dávení.

„Využijte tu pauzu,“ ozval se Hammersmithův hlas. „Musíte ten rozhovor získat pod kontrolu. Zeptejte se ho, jak mu můžete pomoci.“

„Reede,“ začal Gideon, „jak ti můžu pomoci?“

Další dávení – pak ticho.

„Prosím, nech si pomoci. Jak ti můžu pomoci?“

„*Nemůžeš udělat vůbec nic! Zachraň si svůj zadek, zmiz od nich. Ty zmetci udělají cokoli – podívej, co udělali mně. Hořím zevnitř! Ježíši, moje břicho...!*“

„Požádejte ho, aby vyšel ven, abyste na něj viděli,“ napovídal mu do ucha Hammersmith.

Gideon se odmlčel, protože si vzpomněl na odstřelovače. Přejel mu mráz po zádech; bylo mu jasné, že jakmile bude mít nějaký z odstřelovačů Chalkera v dostřelu, půjde do toho. *Stejně jako to udělali s otcem...* Zároveň si ale připomněl, že Chalker tam má rodinu, na kterou míří zbraní. Všiml si, že na střeše řadového domku jsou nějakí muži. Zřejmě chtěli něco spustit komínem, zařízení, které vypadalo jako videokamera. Doufal, že vědí, co dělají.

„Řekni jim, ať vypnou to záření!“

„Řekněte mu, že mu opravdu chcete pomoci, jenom vám musí říct jak.“

„Reede, opravdu ti chci pomoci. Ale řekni mi jak.“

„*Přestaňte s těmi pokusy!*“ Náhle Gideon zaznamenal ve dveřích pohyb.

„*Zabíjejí mě! Vypněte to záření, nebo mu ustřelím hlavu!*“

„Povězte mu, že uděláme cokoli, o co nás požádá,“ napovídal mu Hammersmith. „Ale musí vyjít ven, abyste si s ním mohl promluvit tváří v tvář.“

Gideon mlčel. Ať se snažil sebevíc, nedokázal z hlavy dostat obrázek svého otce, jak ho s rukama nad hlavou střelili do tváře... Ne, rozhodl, tohle od něj žádat nebude. Aspoň prozatím.

„Gideone,“ ozval se Hammersmith po dlouhé pauze. „Vím, že mě slyšíte...“

„Reede,“ začal Gideon, čímž Hammersmitha umlčel. „Já s nimi nejsem spolčený. Nejsem spolčený s nikým. Chci ti pomoci.“

„*Nevěřím ti!*“

„Nemusíš mi věřit. Stačí, když si mě vyslechneš.“

Žádná reakce.

„Tvrdíš, že v tom jedou i tvůj domácí a jeho žena?“

„Držte se scénáře,“ varoval ho Hammersmith.

„Není to můj domácí a jeho žena,“ ozvala se Chalkerova hysterická odpověď. „Nikdy předtím jsem je neviděl! Všechno je to nastražený. V životě jsem tu nebyl, jsou to vládní agenti! Unesli mě, prováděli na mně pokusy...“

Gideon zvedl ruku. „Počkej, Reede. Tvrdíš, že v tom jedou a že je to léčka. Ale co ty děti? Ty v tom taky jedou?“

„Všechno je to léčka! Áú, to pálí! To pálí!“

„Je jim osm a deset!“

Dlouhé ticho.

„Reede, odpověz mi na otázku. Ty děti taky předstírají? To taky jsou spiklenci?“

„Neplet' mě!“

Další mlčení. Pak se ozval Hammersmithův hlas. „Děláte to dobře. Držte se toho.“

„Nechci tě plést, Reede. Jsou to děti. Nevinné děti.“

Opět ticho.

„Pusť je. Pošli je sem ke mně. I tak ti budou zbývat dva rukojmí.“

Mlčení se protahovalo. Pak se náhle něco začalo pohybovat, ozval se jekot a ve dveřích se objevilo jedno z dětí – chlapec. Byl ještě malý, měl rozčuchané hnědé vlasy a triko s nápisem MILUJU BABIČKU! Když vyšel na světlo, vyděšeně naříkal.

Gideon si chvilku myslel, že Chalker děti propouští. Pak však uviděl, že má chlapec do krku vraženou poniklovanou pětačtyřicítku, a došlo mu, že se plete.

„Vidíš? Myslím to vážně! Zastavte to záření, nebo toho kluka zabiju! Počítám do deseti! Jedna, dva...“

V pozadí hystericky ječela matka: „Prosím, to ne!“

„Sklapni, ty děvko prolhaná, stejně to nejsou tvoje děti!“ Chalker se obrátil a vystřelil do tmavého domu za sebou. Ženin nářek okamžitě utichl.

Gideon jediným svižným pohybem vyšel z kabinky z plexiskla a blížil se volným prostranstvím k domu. Ozvaly se výkřiky, policisté ho varovali – *vraťte se, k zemi, ten muž má zbraň* – on však kráčel dál, až ho od vchodových dveří dělilo necelých padesát metrů.

„Co to sakra děláte? Vraťte se do toho krytu, vždyť vás zabije!“ ječel mu do sluchátka Hammersmith.

Gideon si sluchátko vytáhl a ukázal ho. „Reede? Vidiš? Měl jsi pravdu. Nařizovali mi, co ti mám říkat.“ Zahodil sluchátko na asfalt. „Ale s tím už je konec. Odteď budeme mluvit na rovinu.“

„*Tři, čtyři, pět...*“

„Počkej, proboha živého, *prosím*.“ Gideon zvýšil hlas. „Vždyť je to ještě dítě. Poslouchej, jak pláče. Myslíš, že to taky předstírá!?“

„*Sklapni!*“ zaječel Chalker na chlapce a ten jako zázrakem zmlkl. Stál tam, klepal se strachy celý pobledlý a trásl se mu ret. „*Moje hlava!*“ zajíkl se Chalker. „*Moje...*“

„Pamatuješ, jak k nám do laborky chodily ty školní exkurze?“ líčil Gideon a snažil se dál mluvit klidným tónem. „Ty děti jsi miloval, moc rád jsi jim všechno ukazoval. A ony tě měly rády. Ne mě. Ne ostatní. Měly rády tebe. Pamatuješ si to, Reede?“

„*Úplně hořím!*“ zařval Chalker. „*Zase pustili to záření! Zabiju ho, ale jeho smrt budeš mít na svědomí ty, ne já! Slyšíš mě? SEDM, OSM...*“

„Pusť toho kluka,“ vyzval ho Gideon a udělal další krok dopředu. Děsilo ho, že Chalker už nedokáže ani počítat. „Pusť ho. Můžeš si místo něj vzít mě.“

Chalker se prudkým pohybem otočil a namířil na Gideona zbraň. „*Vrať se, jsi jeden z nich!*“

Gideon k Chalkerovi natáhl ruce, jako by ho chtěl prosit. „Myslíš, že taky jedu v tom spiknutí? Tak mě klidně zastřel. Ale prosím, pusť toho kluka.“

„*Řekl sis o to!*“ A Chalker vystřelil.

4

A netrefil se.

Gideon padl na asfalt a srdce mu náhle bilo tak prudce, jako by mu chtělo zlámat žebra. Pevně zavřel oči a čekal na další ránu, svíravou bolest a bezvědomí.

Druhá střela se však neozvala. Zaslechl zmatený hluk, překřikující se hlasy, šumění megafonu. Pomaličku otevíral oči a díval se k domu. Chalker stál ve dveřích a téměř nebyl vidět, chlapce držel před sebou. Z toho, jak zacházel se zbraní, jak se mu trásla ruka, jak stál a jak zbraň držel, se dalo soudit, že zřejmě střelil poprvé v životě. A navíc mířil na padesát metrů.

„*Všechno je to trik!*“ ječel Chalker. „*Vždyť ty ani nejsi Gideon! Jsi falešný!*“

Gideon pomalu vstával, tak aby mu byly vidět ruce. Srdce mu odmítalo zvolnit. „Reede, uděláme obchod. Vezmi si mě. Nech toho kluka jít.“

„*Řekni jim, aby vypnuli to záření!*“

Nevyšlouvejte mu ty halucinace, nařídili mu. Byla to dobrá rada. Ale co mu na tohle má sakra říct? „Reede, všechno se dá do pořádku, když pusťš toho kluka. A tu holku.“

„*Vypněte to záření!*“ Chalker se krčil za chlapcem a používal ho jako štít. „*Zabijí mě! Vypněte to záření, nebo mu ustřelím hlavu!*“

„Nějak to vyřešíme,“ volal na něj Gideon. „Všechno se zase dá do pořádku. Ale nejdřív musíš pustit toho kluka.“ Udělal další krok a pak další. Musí se dostat dost blízko na závěrečnou akci – když to bude nutné. Když k Chalkerovi nedoběhne a nesrazí ho k zemi, tak to ten kluk odnese a potom odstřelovači sundají i Chalkera – a tenhle pohled by Gideon podruhé nevydržel.

Chalker sténal, jako by byl v agonii. „*Zastavte to záření!*“ Třásl se mu celé tělo a mával kolem sebe zbraní.

Jak má člověk reagovat na šilence? Gideon se zoufale snažil vybavit si rady, které dostal od Fordyce. *Zapojit únosce, podpořit jeho lidskost.*

„Reede, podívej se tomu klukovi do tváře. Sám uvidíš, jak je neviný...“

„*Hoří mi kůže!*“ ječel Chalker. „*Počítal jsem! Kde jsem skončil? Šest, osm...*“ Náhle se ušklíbl a obličej se mu zkřivil bolestí. „*Už s tím zase začali. Pálí to! Pálí!*“ Znovu vrazil zbraň chlapci do krku. A chlapec se rozkřičel – byl to vysoký, tenký a nelidský zvuk.

„Počkej!“ ječel Gideon. „*To ne!*“ Rychle vyrazil k Chalkerovi s rukama nad hlavou. Čtyřicet metrů, třicet – takovou vzdálenost překoná za několik sekund.

„*Devět, DESET! DESET! Áááá!*“

Gideon viděl, jak prst mačká spoušť, a rozběhl se. Ve stejnou chvíli se na chodbě náhle objevil chlapcův otec a s neartikulovaným řevem dopadl na Chalkerova záda.

Chalker se prudce obrátil dozadu a zbraň vystřelila do prázdna.

„Utíkej!“ zařval Gideon na kluka, když se hnal k domu.

Chlapec však zůstal stát. Chalker zápasil s rukojmím, který se držel jeho zad. Společně se otočili, Chalker ho narazil na stěnu u vchodu a vytrhl se mu. Muž se po něm s dalším výkřikem vrhl, byl to však obtloustlý padesátník, proto se Chalker jeho výpadu snadno vyhnul a srazil ho k zemi, kde ztratil vědomí.

„Utíkej!“ zakřičel Gideon znovu na chlapce, když přeskakoval obrubník.

Jakmile Chalker začal zbraní mířit na otce, chlapec mu skočil na záda a začal do něj bušit maličkými pěstičkami.

„Tati! Uteč!“

Gideon se hnal ke schodům do domu.

„Nezabíjejte mi tátu!“ pištěl chlapec a bušil do Chalkera.

„*Vypněte to!*“ ječel Chalker, prudce se otáčel, protože ho dítě vyrušilo, a mával zbraní dozadu a dopředu, jako by hledal cíl.

Gideon po Chalkerovi skočil, zbraň však vystřelila dřív, než se k němu

dostal. Srazil vědce k zemi, chytil ho za předloktí a zlomil mu ho o zábradlí, jako by to bylo dřevo na podpal. Zbraň mu vypadla z ruky. Chalker zmučeně naříkal. Za ním vzlykal chlapec, protože jeho otec vedle něj ležel na zemi a chyběla mu polovina hlavy.

Chalker se v Gideonově sevření kroutil jako had, nepřítčně řval a z úst mu létaly sliny...

...a pak do dveří vpadl zásahový tým a prudce Gideona odstrčil stranou; Gideon na tváři ucítil horkou krev a jiné tělní tekutiny, protože Chalkerovo trápení právě ukončila kanonáda.

Následující zlověstné ticho vydrželo pouze chvíli. Pak někde uvnitř domu začala plakat holčička. „Mamince teče krev! Mamince teče krev!“

Gideon se přetočil na kolena a pozvracel se.

5

Pak se dovnitř jako vlna nahrnuli koordinátoři zásahu, kriminalisté a zdravotníci a dům se okamžitě naplnil lidmi. Gideon seděl na podlaze a bezmyšlenkovitě si stíral krev z obličeje. Byl naprosto zničený. Nikdo si ho nevšímal. Atmosféra se z napjatého vyčkávání proměnila v dobře organizovanou činnost: všichni měli nějaký úkol; všichni měli nějakou práci. Obě plačící děti někdo odvedl; nad třemi postřelenými klečeli zdravotníci; zásahová jednotka rychle prohledávala dům; policisté začínali natahovat pásku a uzavírat místo činu.

Gideon nejspíše vstal a opřel se o zeď, ještě se sotva udržel na nohou a zvedal se mu žaludek. Přistoupil k němu jeden ze zdravotníků. „Kde jste zraněný?“

„To není moje krev.“

Zdravotník ho stejně prohlédl, zkoumal oblast, kam mu cákla Chalke-rova krev. „Dobrá,“ uznal. „Teď vás trochu očistím.“

Gideon se snažil soustředit na to, co mu říká zdravotník, ale úplně ho přemáhal odpor a výčitky svědomí.

Už zase. Panebože, už se mu to stalo podruhé. Návrat minulosti, přesná a živá vzpomínka na smrt vlastního otce, ho uvedl do stavu jakési duševní paralýzy, neschopnosti soustředit se na cokoli kromě hysterického opakování slov *už zase*.

„Tuhle oblast budeme muset vyklidit,“ řekl jeden z policistů a přesunul je ke dveřím. Když to říkal, rozložili si kriminalisté na zem plachtu, položili na ni sportovní tašky a začali si rozkládat vybavení.

Zdravotník vzal Gideona za paži. „Pojďme.“

Gideon se nechal odvést. Kriminálníisté rozepnuli tašky a začali vytahovat nástroje, značky, pásku, zkumavky a sáčky na důkazy. Nasazovali si gumové rukavice, sítky na hlavu a plastové boty. Všude kolem něj se vše zklidňovalo: mizelo napětí, hysterie a nastávala všední práce. Tam, kde se před chvílí odehrávalo drama na život a na smrt, se teď odškrtařovaly seznamy úkolů.

Zničehonic se u něj objevil Fordyce. „Nikam mi neodcházejte,“ nařídil mu tiše a vzal ho za paži. „Musím vás vyslechnout.“

Když to Gideon slyšel, podíval se na něj a postupně začal být schopný znovu myslet. „Vždyť jste všechno viděl – o čem mě chcete vyslyšet?“ Chtěl odsud co nejrychleji zmizet a odjet do Nového Mexika, aby tu hrůzu měl co nejrychleji za sebou.

Fordyce pokrčil rameny. „Tak se to prostě dělá.“

Gideon přemýšlel, jestli mu budou dávat za vinu smrt toho rukojmího. Možná ano. A budou mít pravdu. Zvoral to. Znovu se mu udělalo zle. Kdyby něco řekl jinak, kdyby přišel na tu správnou věc, možná si měl nechat sluchátko, možná by poznali, co nastane, něco mu poradili... Nechal se do situace příliš vtáhnout, nedokázal ji oddělit od zastřelení vlastního otce. Nikdy se k tomu od Glinna neměl nechat přemluvit. Ke své hrůze zjistil, že mu do očí stoupají slzy.

„Koukněte,“ začal Fordyce. „Netrapte se. Zachránil jste obě děti. A ta paní to taky zvládne – zasáhlo to jen sval.“ Gideon cítil, jak mu druhý muž svírá paži. „Už budeme muset jít, zajišťují místo činu.“

Gideon se trhaně nadechl. „Dobrá.“

Když vyrazili ke dveřím, podivně se změnila atmosféra, jako by se domem právě prohnal ledový vítr. Gideon si periferním viděním všiml, jak kriminalistky tuhnou hrůzou. Zároveň zaslechl tiché cvakání, které mu bylo povědomé, ale kvůli výčítkám svědomí a nevolnosti ho zatím nedokázal zařadit. Zarazil se, když vtom jedna z kriminalistek šla ke své tašce, chvíli v ní hrabala a pak vytáhla žlutou krabičku se stupnicí a trubičku na dlouhém zakrouceném kabelu. Gideon přístroj okamžitě poznal.

Geigerův detektor.

Přístroj tiše, ale pravidelně cvakal, jehlička s každým cvaknutím

poskočila. Žena se podívala na kolegy. Všichni v místnosti zmlkli. Gideon vše sledoval a vyschlo mu v ústech.

V tom náhle tichém domě se slabé cvakání podivně rozléhalo. Žena vstala, zvedla přístroj a pomalu s ním přecházela po místnosti. Přístroj sykl a cvakání se výrazně zrychlilo. Kriminalistka nadskočila úlekem. Pak se uklidnila, udělala krok dopředu a – téměř neochotně – začala přístroj natáčet směrem k Chalkerově mrtvole.

Když se trubička dostala do blízkosti těla, cvakání nabíralo na hlasitost i frekvenci, byla to ďábelská melodie, která se ze sykotu přeměňovala v šum a následně v pískot, ukazatel se přesunul až na červená čísla.

„Panebože,“ šeptla žena, ucouvla a s nevěřicně rozšířenýma očima zírala na stupnici. Pak přístroj upustila, obrátila se a vyběhla z domu. Měřič dopadl na zem a jeho šum se šířil do celé místnosti, zrychloval a zase zpomaloval podle toho, kam se zrovna dokutálela trubička.

Pak celou místnost náhle zachvátila panika, všichni se drali, strkali, vráželi do sebe a snažili se co nejrychleji dostat ven. Kriminalisté se rozběhli, za nimi následovali fotografové, policisté i zásahová jednotka; za několik sekund všichni pádili jako o život, předpisy hodili za hlavu, jen aby co nejrychleji zmizeli. Gideona i Fordyce ta lidská vlna vynesla z domu. O chvíli později Gideon zjistil, že už stojí venku na ulici.

Teprve tehdy mu to konečně začalo docházet. Gideon se obrátil na Fordyce. Agentův obličej byl smrtelně bledý.

„Chalker byl radioaktivní,“ začal Gideon. „Přímo zářil.“

„Už to tak vypadá,“ uznal agent.

Gideon se bezmyšlenkovitě dotkl lepkavé krve, která mu zasychala na tváři. „A my jsme tomu byli vystavení.“

6

Také situace mezi policisty a odborníky shromážděnými za zátarasy se prudce změnila. Všechna soustředěná činnost, disciplinované příchody a odchody uniformovaných lidí byly náhle tytam. Prvním projevem bylo ticho, které se jako vlna šířilo do dále. Zmlkl i Fordyce. Gideon si všiml, že na něj někdo mluví do sluchátka.

Fordyce si sluchátko vmáčkl do ucha, a když poslouchal, zbledl ještě víc. „Ne,“ prohlásil rozhodně. „Ani náhodou. Vůbec jsem se k tomu chlapovi nepřiblížil. To nemůžete!“

Všichni navíc úplně ztuhli. Dokonce i ti, kdo předtím utekli z domu, se zarazili, dívali se a poslouchali, jako by byli hromadně omráčení. Pak se dav náhle dal znovu do pohybu – začal se vzdalovat od domu. Nebyl to přímo úprk, spíše řízený ústup.

Ve vzduchu se rychle ozvaly další sirény. Krátce poté se jim nad hlavami objevily vrtulníky. Před zátarasy dorazily bílé neoznačené dodávky doprovázené policejními vozy. Když se otevřely jejich zadní dveře, objevovali se v nich mimozemsky vyhlížející lidé v ochranných oblecích se symboly radiace a biologického nebezpečí. Někteří měli vybavení pro zásah proti davu: obušky, zbraně se slzným plynem a paralyzéry. Pak ke Gideonovu úžasu začali zahrazovat cestu ustupujícímu davu. Křičeli, aby se lidé zastavili a zůstali na místě. Účinky byly okamžité – když si lidé všimli, že jim zřejmě zabrání v úniku, zachvátila je skutečná panika.

„Co se to tu sakra děje?“ ptal se Gideon.

„Povinná kontrola,“ vysvětloval Fordyce.

Postavili další zátarasy. Gideon sledoval, jak se jeden z policistů hádá

a snaží se prodrat zátarasem – zastavilo ho však několik mužů v bílém. Mezitím začali nově příchozí všechny směřovat do narychlo vytyčené oblasti, jakési ohrady obklopené řetězem. Tam další lidé v bílém všechny kontrolovali ručními Geigerovými detektory. Většinu pak propustili, ale některým nařídili, aby nastoupili do dodávek.

Ozval se hlas z amplionu: *„Všichni pracovníci zůstanou na svých místech, dokud nedostanou jiné pokyny. Říďte se pokyny. Držte se za zátarasy.“*

„Co je to za lidi?“ vyptával se Gideon.

Fordyce vypadal znechuceně a zároveň vyděšeně. „NEST.“

„NEST?“

„Podpurný tým pro jaderné havárie. Jsou z ministerstva energetiky – mají na starost teroristické útoky jadernými zbraněmi nebo jinou radiací.“

„Myslíte, že to nějak souvisí s terorismem?“

„Ten Chalker přece sestrojoval jaderné zbraně.“

„Ale i tak mi to přijde dost přitažené za vlasy.“

„Opravdu?“ divil se Fordyce a pomalu na Gideona upřel modré oči.

„Zmiňoval jste se o něčem v tom duchu, že Chalker přestoupil na víru.“

Odmlčel se. „Můžu se zeptat... na jakou?“

„Ehm, na islám.“

Každého, na koho zareagoval Geigerův detektor, nahnali do dodávky jako dobytek. Slavicí čumilové zmizeli, na zemi po nich zbyly jen jejich kloboučky a plechovky od piva. Muži v ochranných oblecích chodili dům od domu, evakuovali lidi z jejich domovů, někdy dokonce násilím, takže způsobovali chaos a paniku. Plačící staří lidé se šourali v chodítkách, hysterické matky prchaly s naříkajícími dětmi v náručí. Z amplionů se linuly pokyny o tom, jak je třeba zachovávat klid a spolupracovat, všichni byli ujišťováni, že jde zejména o jejich vlastní ochranu. O radiaci se nikdo nezmiňoval.

Gideon se s ostatními mačkal na lavicích. Pak s prásknutím zavřeli dveře a dodávka nastartovala. Fordyce, sedící proti němu, měl dál v obličeji ledový výraz, ale většina ostatních lidí v dodávce vypadala vyděšeně. Byl mezi nimi i muž se zakrvácenou košilí, kterého mu Fordyce představil jako Hammersmitha, a člen zásahovky, jenž Chalkera trefil z bezprostřední blízkosti, proto teď byl zašpiněný jeho krví. Radioaktivní krví.

„Jsme v prdeli,“ naříkal ten ze zásahovky, mohutný chlap s vypracovanými svaly na předloktí a nečekaně vysokým hlasem. „Všichni umřeme. S tímhle se nedá nic dělat. S radiací ne.“

Gideon mlčel. Děsilo ho, jak málo toho většina lidí o radiaci ví.

Muž sténal. „Panebože, třeští mi hlava. Už to začíná.“

„Sklapni,“ okřikl ho Fordyce.

„Jdi do hajzlu,“ nedal se druhý muž. „Takovýhle sračky dělat nemám.“

Fordyce mlčel a začal čelist.

„Slyšíš mě?“ Druhému muži přeskočil hlas. „Takovýhle sračky dělat nemám.“

Gideon se díval na chlápka ze zásahovky a mluvil tiše a zřetelně. „Ta krev, co máte na sobě, je radioaktivní. Měl byste se radši svléct. A vy taky.“ Podíval se na Hammersmitha. „Všichni, kdo máte na oblečení krev toho únosce, se svlékněte.“

V dodávce propukla horečná činnost, všechny ochromila panika, začali se rychle svlékat a snažili se odstranit si krev z kůže a vlasů. Všichni až na chlápka ze zásahovky. „K čemu to bude?“ pochyboval. „Jsme v hajzlu. Hniloba, rakovina. Už jsme vlastně mrtví.“

„Nikdo neumře,“ namítl Gideon. „Všechno závisí na tom, jak moc byl Chalker radioaktivní a jaký to byl typ radiace.“

Chlápek ze zásahovky zvedl mohutnou hlavu a přeměřil si ho zarudlýma očima. „Ty snad jseš jadernej inženýr?“

„To tedy náhodou jsem.“

„To máš dobrý, šmejde. V tom případě je ti jasný, že je po nás, a jsi jenom zatracenej lhář.“

Gideon se rozhodl, že ho bude ignorovat.

„Prolhaná socka.“

Socka? Gideon se na něj vyčerpaně podíval. To už ho radiace taky připravila o rozum? Ne tohle bude obyčejná panika.

„Mluvím s tebou, šmejde. Přestaň lhát.“

Gideon si prsty odhrnul vlasy z obličeje a díval se na podlahu. Byl unavený: unavený tímhle ňoumou, unavený vším, unavený životem. Neměl dost energie na to, aby se tomu zbedněnci snažil něco vysvětlit.

Chlápek ze zásahovky náhle vstal, vzal Gideona za košili a zvednul ho z lavice. „Na něco jsem se tě ptal. Tak se dívej na mě.“

Gideon se na něj podíval: na zarudlý obličej, pulzující žíly na krku, orosené čelo, třesoucí se rty. Ten muž vypadal tak neuvěřitelně hloupě, že se neovládl a rozesmál se.

„Tobě to připadá zábavný?“ Chlápek zvedl pěst a připravoval se k ráně.

Fordyceův úder na mužovo břicho byl tak rychlý jako útok chřestýše; muž zasténal a padl na kolena. O sekundu později mu Fordyce zkroutil

ruku za záda. Pak se k němu sklonil a tichým hlasem mu do ucha řekl něco, čemu Gideon nerozuměl. Pak agent muže pustil, ten klesl obličejem k zemi, naříkal, zalapal po dechu a dokázal si kleknout.

„Sedni si a buď zticha,“ nařídil mu Fordyce.

Muž se tiše posadil. Po chvíli se rozplakal.

Gideon si upravil košili. „Díky za pomoc.“

Fordyce mlčel.

„Tak teď už to víme,“ poznamenal Gideon po chvíli.

„Co víme?“

„Že Chalker nebyl blázen. Měl nemoc z ozáření – téměř určitě to bylo záření gama. Po masivní dávce záření gama vám přeskočí.“

Hammersmith zvedl hlavu. „Jak to víte?“

„Všichni, kdo pracují v Los Alamos s radionuklidy, vědí o závažných nehodách, ke kterým došlo v počátcích projektu. Cecil Kelley, Harry Daghlian, Louis Slotin, jádro přezdívané Demon Core.“

„Demon Core?“ zeptal se překvapeně Fordyce.

„Jádro plutoniové bomby. Při práci s ním došlo ke dvěma nehodám. Pokaždé se spustila řetězová reakce a zabila vědce, kteří s jádrem manipulovali, přihlížející pak byli ozáření. Nakonec ho v roce 1946 použili do střely ABLE. A díky těmto nehodám se vědci mimo jiné dozvěděli, že vysoká dávka záření gama vás připraví o rozum. Příznaky přesně odpovídají tomu, co jste právě viděl u Chalkera – zmatenost, blábolení, bolení hlavy, zvracení a nesnesitelná bolest v břiše.“

„To na události vrhá naprosto jiné světlo,“ poznamenal Hammersmith.

„Podivná je především forma,“ pokračoval Gideon, „kterou to šílenství nabralo. Proč by tvrdil, že mu pouští paprsky do hlavy? Že na něm dělají pokusy?“

„To jsou bohužel klasické příznaky schizofrenie,“ shrnul Hammersmith.

„Ano, on však schizofrenií netrpěl. A proč tvrdil, že jeho domácí s manželkou jsou vládní agenti?“

Fordyce zvedl hlavu a podíval se na Gideona. „Snad si nemyslíte, že ten nešťastný domácí opravdu byl vládní agent, nebo ano?“

„Ne. Ale pořád musím myslet na to, proč mluvil o těch pokusech, proč popíral, že by v tom bytě někdy bydlel. Nedává to smysl.“

Fordyce zavrtěl hlavou. „Mně to bohužel smysl dává. Přímo dokonale.“

„Jak to?“ divil se Gideon.

„Jen si to dejte dohromady. Ten chlápek dělá v Los Alamos. Má nejvyšší stupeň bezpečnostní prověrky. Sestrojuje jaderné bomby. Konvertuje k islámu. Pak na dva měsíce zmizí. A následně se objeví ozářený v New Yorku.“

„No a?“

„Ten hajzl se dal na džihád! S jeho pomocí se zmocnili jaderného materiálu. Špatně s ním zacházeli, jako předtím s vámi zmíněným jádrem Demon Core, a Chalkera to ozářilo.“

„Chalker nebyl žádný radikál,“ namítal Gideon. „Byl tichý. Své náboženství si nechával pro sebe.“

Fordyce se hořce zasmál. „Tichá voda břehy mele.“

V celé dodávce zavládlo ticho. Všichni je pozorně poslouchali. Gideon cítil stále větší hrůzu: to, co Fordyce říkal, nebylo vyloučené. Čím víc nad tím přemýšlel, tím mu bylo jasnější, že má asi pravdu. Chalker měl odpovídající povahu; byl přesně ten typ nejistého a zmateného člověka, který by v džihádu mohl najít své poslání. A jak jinak vysvětlit tu obrovskou dávku záření gama, které musel být vystaven.

„Měli bychom se s tím smířit,“ prohlásil Fordyce, když dodávka začala zpomalovat. „Naplnila se naše největší noční můra. Islámští teroristi získali atomovku.“

Dveře dodávky se otevřely do podzemního prostoru připomínajícího garáž a tam museli projít plastovým tunelem. Gideonovi, kterému bylo jasné, že byli vystaveni jen sekundární radiaci, a navíc v malé dávce, to připadalo dost přehnané. Podle všeho za tím byla hlavně snaha dodržet nějaké byrokratické postupy.

Nahnali je do čekárny zařízené ve stylu high-tech, vše bylo z chromu, porcelánu a nerez, odevšad na ně tiše mrkaly monitory a obrazovky počítačů. Všechno bylo nové a zřejmě dosud nepoužívané. Rozdělili je podle pohlaví, svlékli, třikrát vysprchovali, důkladně prohlédli, požádali o odběr krve, očkovali, vybavili čistým oblečením, potom znovu testovali a nakonec jim dovolili přejít do další čekárny.

Bylo to ohromující podzemní zařízení, naprosto nové a supermoderní, podle všeho vybudované po 11. září, kdyby ve městě někdy došlo k teroristickým útokům jadernými zbraněmi. Gideon poznal řadu přístrojů pro testování radiace a dekontaminaci. Jen byly mnohem pokročilejší než u nich v Los Alamos. Přestože to bylo skutečně impozantní místo, vlastně ho příliš nepřekvapilo: New York by totiž podobné dekontaminační centrum určitě potřeboval.

Do čekárny vešel vědec v obyčejném bílém laboratorním plášti a usmíval se. Byl to první člověk, se kterým se sešli a neměl na sobě antiradiační nebo ochranný oblek. Doprovázel ho drobný zamračený muž v tmavém obleku, z něhož přímo vyzařovala autorita. Gideon ho okamžitě poznal: Myron Dart, který byl zástupcem ředitele v Los Alamos, když tam Gideon začal pracovat. Darta tenkrát jmenovali do jakéhosi vládního

úřadu. Gideon ho sice moc dobře neznal, ale vždy mu připadal schopný a férový. Gideon přemýšlel, jak bude řešit tuto kritickou situaci.

Jako první promluvil optimisticky naladěný vědec. „Jmenuji se doktor Berk a všichni už jste očištěni,“ prohlásil a rozzářil se na ně, jako by právě odmaturovali. „Ještě vám jednotlivě udělíme nějaké rady a pak se budete moci vrátit k normálnímu životu.“

„Jak velké radiaci jsme byli vystaveni?“ ptal se Hammersmith.

„Jen nízké. Poradci každému z vás řeknou, jakou dávku u vás naměřili. Únosce nebyl radiaci vystaven na místě činu, ale někde jinde, ozáření není chřipka. Tím se od nikoho nenakazíte.“

Potom do popředí vystoupil Dart. Byl starší, než si ho Gideon pamatoval, měl protáhlý úzký obličej, úzká ramena. Jako obvykle byl dokonale oblečený: v šedém obleku s nenápadnými proužky, samozřejmě perfektně padnoucím, levandulová hedvábná kravata mu dodávala eleganci. Na první pohled bylo vidět, jak je sebejistý. „Jmenuji se doktor Myron Dart a velím Podpůrnému týmu pro jaderné havárie. Musím vám všem říct jednu nesmírně důležitou věc.“ Dart si dal ruce za záda a šedýma očima pomalu a rozvážně přejel po celé skupině, jako by se chystal mluvit ke každému zvlášť. „Dosud se nám podařilo utajit, že se na místě činu vyskytla radioaktivita. Dovedete si asi představit, jakou by to vyvolalo paniku. Každý z vás musí o tom, co se dnes stalo, úplně pomlčet. Potřebujete znát pouze tři slova: *ne a bez komentáře*. Ta řeknete všem, kteří se vás budou vyptávat, co se stalo, od novinářů po příbuzné. A ptát se vás rozhodně budou.“

Odmlčel se. „Před propuštěním nám všichni podepíšete prohlášení o mlčenlivosti. Pokud ho nepodepíšete, pak vás bohužel nebudeme moci pustit. Porušení mlčenlivosti je trestné, tresty budou výslovně uvedené v daném prohlášení. Mrzí mě to, ale jinak to nejde. Jistě to všichni chápete.“

Nikdo neřekl ani slovo. Dart sice mluvil mírným tónem, ale právě jeho klidný hlas Gideonovi napověděl, že to myslí naprosto vážně.

„Omlouvám se,“ pokračoval Dart, „za všechny ty nepříjemnosti a obavy. Naštěstí to vypadá, že jste všichni byli vystaveni v podstatě

minimálním dávkám záření. Teď vás předám do schopných rukou doktora Berka. Na shledanou.“

A odešel.

Doktor se podíval do poznámek. „Dobrá. Takže přijdete na řadu podle abecedy.“ Připomínal vedoucího na táboře. „Seržant Adair a strážník Corley prosím laskavě se mnou.“

Gideon se díval po skupince. Člen zásahovky, který se předtím sesypal v dodávce, už s nimi nebyl a jemu připadalo, že někde v dálce z útrob té obrovské budovy slyší jeho jekot a výhrůžky.

Náhle se otevřely dveře a dovnitř vešel Myron Dart v doprovodu Manuela Garzy. Dart vypadal ohromeně. „Gideon Crew?“ Podíval se na Gideona a ten si všiml, že ho druhý muž zřejmě poznal.

Gideon vstal.

Garza k němu přišel. „Pojďme.“

„Ale...“

„Bez diskuse.“

Garza rychle zamířil ke dveřím a Gideon se ho jen tak tak držel. Když procházeli kolem Darta, obdařil je chladným úsměvem: „Máte zajímavé přátele, doktore Crewe.“

9

Během nekonečně se vlekoucí cesty hustým provozem přes celé město až do Malé západní 12. ulice Garza mlčel, zíral před sebe a soustředil se na řízení. Noční ulice New Yorku byly jako obvykle plné světla, ruchu, hluku a hemžení. Gideon cítil, jak z druhého muže přímo vyzařuje nenávist k jeho osobě, ať už z obličeje nebo z řeči těla. Gideonovi to bylo jedno. Ticho mu totiž umožňovalo se duševně připravit na jistě nepříjemnou výměnu názorů. Bylo mu poměrně jasné, co od něj Glinn bude chtít slyšet.

Když bylo Gideonovi dvanáct, na vlastní oči viděl, jak jeho otce zabili odstřelovači FBI. Jeho otec byl civilní zaměstnanec Velení americké vojenské rozvědky a vyšetřovací služby (INSCOM), pracoval v krypto-grafickém oddělení, a to ve skupině, která vyvíjela tajné kódy. Sověti jeden z těchto kódů rozluštili pouhé čtyři měsíce po jeho zavedení a za jedinou noc dostali dvacet šest špiónů a dvojitých agentů, které následně mučili a zabili. Byla to asi největší katastrofa tajných služeb během studené války. Tvrдили, že za to mohl jeho otec. Otec vždy trpěl depresemi a pod tlakem obvinění a výslechů se zhroutil, vzal si rukojmího a byl zastřelen ve dveřích budovy Arlington Hall Station – poté co se vzdal.

Gideon u toho tehdy byl.

V následujících letech to s Gideonovým životem šlo z kopce. Matka začala pít. U nich doma se neustále střídali její noví partneři. Stěhovali se z města do města, od nepodařeného vztahu k dalšímu, od vyloučení ze školy k dalšímu. Dokud měli otcovy peníze, žili v domech, pak v bytech, přívěsech, motelových pokojích a penzionech. V těch letech měl na

matku jedinou vzpomínku, jak sedí u kuchyňského stolu se sklenkou chardonnay v ruce, od úst jí přes vrásčitý obličej stoupá cigaretový kouř, nepřítomně zírá před sebe a v pozadí hrají Chopinova Nokturna.

Gideon nikam nezapadl, proto se věnoval koníčkům osamělých lidí: matematice, hudbě, výtvarnému umění a četbě. Při jednom stěhování – tenkrát mu bylo sedmnáct – se dostali do Laramie ve Wyomingu. Jednou navštívil místní historickou společnost, aby nějak zabil čas místo chození do školy. Tam by ho nikdo hledal, koho by napadlo se tam podívat? Historická společnost zabírala starou viktoriánskou budovu, byla to řada místností s tmavými kouty plnými památečních předmětů a upomínek na Divoký západ – šestiranné kolty, které zabily slavné psance, o nichž nikdo nikdy neslyšel; indiánské předměty; kuriozity dovezené prvními osadníky; rezavé ostruhy; zálesácké nože; spousta maleb a kreseb.

Nalezl útočiště v zadní místnosti, kde si mohl číst. Po chvíli jeho pozornost přitáhl malý dřevorez, jedna z mnoha špatně pověšených grafik, neuspořádaně umístěných na zdi. Jeho autorem byl umělec, o němž dosud neslyšel, Gustave Baumann, a jmenoval se *Tři borovice*. Jednoduchá kompozice tvořená třemi nízkými stromy rostoucími na holém hřebenu. Čím více se na grafiku díval, tím více ho z nějakého důvodu přitahovala. Tím mu připadala úžasnější, dokonce přímo zázračná. Umělec totiž dokázal tyto tři borovice obdařit důstojností, významem a dokonale „stromovostí“.

Zadní místnost historické společnosti se stala jeho svatyní. Nikdy jim nedošlo, kde ho hledat. Dokonce si tam hrál na kytaru a hluchá paní, co klimbala u vchodu, si toho nikdy nevšimla. Gideon netušil jak a proč, ale do těch pokroucených stromů se zamiloval.

A pak matka přišla o práci a museli se znovu stěhovat. Gideon se s tou grafikou hrozně nerad loučil. Nedokázal si představit, že už by ji nikdy neviděl.

A tak ji ukradl.

Ukázalo se, že je to jedna z nejzábavnějších věcí, které kdy dělal. A bylo to snadné. Po několika zdvořilých otázkách zjistil, že historická společnost v podstatě není nijak zabezpečená. Navíc se zdejší inventář

téměř nekontroloval. Proto v jeden chladný zimní den vešel dovnitř se šroubovákem v kapse, sundal grafiku ze zdi a schoval si ji pod kabát. Než odešel, otřel zeď, na níž visela, aby odstranil prachovou stopu, pak nenápadně přesunul dvě sousední rytiny, aby zakryl otvory po šroubech a zúžil mezeru. Všechno mu zabralo sotva pět minut, a když byl hotový, už se nedalo poznat, že něco chybí. Byl to skutečně dokonalý zločin. A Gideon sám sobě namlouval, že na něj měl právo – nikdo tu grafiku nemiloval, nikdo ji neviděl, nikdo se na ni ani nedíval a historická společnost ji nechávala shnít v tmavém rohu. Připadal si vznešeně, jako by adoptoval nemilované osiřelé dítě.

A bylo to tak vzrušující. Omamné. Poprvé za dlouhé roky si připadal naživu, bušilo mu srdce, měl zostřené smysly. Barvy byly nějak jasnější; svět vypadal jinak – aspoň nějakou chvíli.

Grafiku si pověsil nad postel ve svém novém pokoji ve Stockportu v Ohio. Matka si jí vůbec nevšimla, nikdy se o ní ani nezmínila.

Byl si jistý, že ten dřevořez nemá žádnou cenu. Když si o několik měsíců později procházel katalogy dražebních společností, zjistil, že má cenu šesti až sedmi tisíc dolarů. Tehdy matka potřebovala peníze na nájem a Gideon si říkal, že by grafický list mohl prodat. Nedokázal se s ním však rozloučit.

V té době však také potřeboval další vzrušení. Novou dávku.

Proto se začal procházet blízkým Muskingumským muzeem, kde měli malou sbírku leptů, rytin a akvarelů. Vybral si litografii nazvanou *Obyvatel prérie* od jednoho ze svých oblíbenců, Johna Steuarta Curryho, a ukradl ji.

Brnkačka.

Bylo jich vytištěno dvě stě padesát, proto se nedala vystopovat a mohl ji snadno prodávat i na oficiálním trhu. V té době se začal šířit internet, takže všechno bylo snazší a dokonale anonymní. Za grafiku dostal osm set dolarů – čímž začala jeho dráha zloděje v muzeích a galeriích. Matka už se nemusela nikdy trápit tím, z čeho zaplatí nájem. Gideon si vymýšlel, že chodí na brigády a pomáhá po škole, ona však byla příliš zmatená a zoufalá na to, aby se vyptávala, kde ve skutečnosti bere tolik peněz.

Kradl pro peníze. Kradl, protože se mu zalíbil určitý obraz. Ale

zejména kradl kvůli vzrušení. Dostávalo ho to jako nic jiného. Díky pocitu sebeúcty se vznášel nad omezenými, tupými a zbedněnými davy.

Bylo mu jasné, že nedělá správnou věc, ale svět byl zkažený i bez toho, tak proč si trochu neupravit pravidla? Nikomu tím neubližoval. Byl jako Robin Hood, bral nedoceňovaná umělecká díla a předával je lidem, kteří je skutečně milovali. Šel na vysokou, ale brzy toho nechal, přestěhoval se do Kalifornie a veškerý čas věnoval návštěvám malých muzeí, knihoven a historických společností; když to bylo třeba, své úlovky prodával, ale zbytek si nechával.

A pak mu zavolali. Jeho matka umírala v nemocnici ve Washingtonu. Jel za ní. Na smrtelné posteli mu vyprávěla příběh: že otec neměl prozrazení toho kódu na svědomí. Právě naopak: upozorňoval na jeho nedostatky, ale nikdo na jeho varování nedal. A když se vše pokazilo, hodili to na něj, falešně ho obvinil generál, který měl celý projekt na starosti – stejný generál, který poté nařídil, aby po něm stříleli, když se vzdával.

Z otce udělali obětního beránka. A pak ho zabili.

Když to Gideon zjistil, úplně se mu tím změnil život. Poprvé měl nějaký cíl, cíl, který za něco stál. Začal žít poctivě, vrátil se na vysokou, získal doktorát z fyziky a nastoupil do Los Alamos. Ale celou dobu zároveň pokračoval v pátrání: v pátrání po důkazech potřebných k očištění otce jména a k pomstě generálovi, který ho nechal zabít.

Trvalo mu to roky, ale nakonec našel, co potřeboval – a pomstil se. Generál už byl mrtvý a jeho otec očištěný.

Nebylo to však k ničemu: pomstou totiž nikomu život nevrátíte a nevynahradí vám ani zkažené a promarněné roky. Pořád však ještě měl před sebou celý život a hodlal si ho co nejvíce užít.

Krátce poté, před měsícem a několika dny, došlo k té největší katastrofě. Gideon se dozvěděl, že trpí poruchou známou pod zvláštním názvem – arteriovenózní malformace u Galénovy žíly. Byl to abnormální shluk tepen a žil hluboko v mozku. Nešlo to operovat ani jinak léčit a do roka ho to mělo zabít.

Nebo mu to aspoň tvrdili. Konkrétně Eli Glinn – muž, který mu dal první úkol jako agentovi.

Údajně mu zbývá jeden rok. A když se teď s Garzou vlekli hustou newyorskou dopravou do centrály Efektivních odstranění technických problémů, bylo Gideonovi jasné, že Glinn ho opět chce o část toho roku připravit: přesvědčit ho, aby pro EOTP splnil další úkol. Nebyl si jistý, jak to Glinn udělá, ale bylo mu poměrně jasné, že to bude nějak souviset s tím, co se právě stalo Chalkerovi.

Když auto odbočilo na Malou západní 12. ulici, Gideon se duševně připravil na ostrou konfrontaci. Bude chladný, ale neoblomný. Zachová si hrdost. Nenechá se do toho zaplést. Po všech těch neúspěších klidně může Glinnovi říct, aby se šel bodnout, a odejít.

10

Do centrály EOTP dorazili o půlnoci. Ztichlá budova jako by ho do svých chladných bílých prostor spolkla. Dokonce i v tuto pozdní dobu byli všude technici s podivnými modely, nákresy a stoly pokrytými záhadnými přístroji. Následoval Garzu k výtahu, který je vyvezl do nejvyššího patra. O chvíli později stál ve stejné zasedačce se zenovou atmosférou, Glinn v invalidním vozíku seděl v čele obrovského stolu ze dřeva bubingy. Okno, u něhož stál začátkem dne, mělo stažené žaluzie.

Gideon si připadal vyčerpaný, cítil se jak vykuchaná ryba. S překvapením a trochou podráždění zjistil, že Glinn je neobvykle rozrušený.

„Kávu?“ zeptal se ho Glinn. Ve zdravém oku mu jiskřilo.

„Ano.“ Gideon se sesunul na židli.

Garza zamračeně opustil místnost a vrátil se s šálkem. Gideon si do něj přidal smetanu a cukr a nalil ho do sebe, jako by to byla sklenka vody.

„Mám dobrou a špatnou zprávu,“ začal Glinn.

Gideon čekal.

„Ta dobrá je, že jste byl vystaven minimální dávce záření. Podle tabulek se vám pravděpodobnost, že v příštích dvaceti letech onemocníte rakovinou, zvýšila o méně než procento.“

Gideon se té ironii musel zasmát. V prázdné místnosti se jeho hlas zvláště rozléhal. Nikdo jiný se k němu nepřipojil.

„Špatnou zprávou je, že náhle musíme řešit ohrožení národní bezpečnosti toho nejvyššího stupně. Reed Chalker byl ozářený během nehody, při níž bylo přítomno množství štěpného materiálu. Zasáhla

ho kombinace alfačastic a gamapaprsků ze zdroje, kterým podle všeho byl vysoce obohacený uran U235 vhodný i pro výrobu bomby. Dávka byla zhruba osmdesát grayů nebo osm tisíc radů. Což je opravdu obrovské číslo.“

Gideon se napřímil. To je neskutečné.

„Ano, na takovou dávku by bylo třeba štěpný materiál o váze minimálně deset kilogramů. Což je více než dost materiálu na větší jadernou zbraň.“

Gideon to vstřebával. Bylo to horší, než myslel.

Glinn se odmlčel a pak pokračoval. „Je jasné, že Chalker byl nějak zapletený do přípravy teroristického útoku jadernou zbraní. Během těch příprav se něco pokazilo a došlo k zahájení štěpné reakce. Chalkera to ozářilo. Podle našich odborníků je dále pravděpodobné, že ostatní teroristi bombu odvezli a Chalkera nechali svému osudu. On však nezemřel na místě. Tak to při otravě radiací nepostupuje. Přišel o rozum a v tom zmatku si vzal rukojmí. Taková je situace.“

„Našli jste, kde tu bombu připravoval?“

„To je teď pro nás hlavní priorita. Nemohlo to být moc daleko od jeho bytu v Sunnyside, protože se tam podle všeho vrátil pěšky. Momentálně sledujeme radiaci nad celým městem a brzy jistě uspějeme, při podobné nehodě se totiž musel uvolnit malý radioaktivní oblak – s typickými znaky.“

Glinn si v podstatě mnul ruce. „Jsme přímo na místě, Gideone. Byl jste tam. Znal jste Chalkera...“

„Ne,“ odmítl Gideon. Teď bylo na čase odejít. Vstal.

„Jen si mě vyslechněte. Jste pro tento úkol ideální, o tom není pochyb. Není to tajná operace. Budete tam sám za sebe...“

„Já ale odmítl.“

„Budete spolupracovat s Fordycem. Takový je požadavek Národního úřadu pro jadernou bezpečnost, který nemůžeme odmítnout. Ale dostanete všeobecné pověření.“

„Rozhodně ne.“

„Stačí, když budete spolupráci s Fordycem předstírat. Ve skutečnosti

pojedete na své triko, nikomu se nemusíte zodpovídat, budete pracovat mimo obvyklá pravidla vyšetřovacích orgánů.“

„Váš úkol už jsem splnil,“ namítal Gideon. „Jestli jste si náhodou nevšiml, zvoral jsem to a střelili tři lidi. A teď se chystám domů.“

„Žádnou chybu jste neudělal a domů jet nemůžete. Zbývají nám dny, možná hodiny. Gideone – v ohrožení jsou miliony životů. Tady je adresa, na kterou vyrazíte jako první.“ Podal Gideonovi kousek papíru.

„Tak běžte, Fordyce už na vás čeká.“

„Jděte do hajzlu. Myslím to vážně. Jděte do hajzlu.“

„Musíte si pospíšit. Máme málo času.“ Glinn se odmlčel. „Nemyslíte, že byste v té době, která vám zbývá, měl udělat něco smysluplného, ne jen rybařit?“

„Přemýšlel jsem o tom. Všechny ty řeči o mém umírání, o smrtelné nemoci. Jste ten největší kecal, jakého jsem potkal – klidně to může být jen další velká lež Eliho Glinna. Jak mám vědět, že ten rentgen byl můj? Vždyť jste vyřízli jméno.“

Glinn kroutil hlavou. „Uvnitř cítíte, že mám pravdu.“

Gideon zrudl hněvem. „Koukněte. Jak bych asi mohl pomoci? Vždyť na tom dělá newyorská policie, FBI, ten NEST, ATF, CIA a spousta dalších tajných organizací. Říkám vám, že jedu domů.“

„Přesně to je ten největší problém.“ Glinn zvedl hlas, protože se také rozzlobil. Zchromlou rukou bouchl do stolu. „Ta reakce je prostě přehnaná. Jsou tak nemotorní, že podle našich psychoinženýrských výpočtů útok nikdy nezastaví. Bude to jeden velký chaos.“

„Psychoinženýrské výpočty,“ zopakoval ironicky Gideon. „Takové nesmysly.“ Konečně vyrazil ke dveřím. Garza se mu postavil do cesty a opovržlivě ohrnul ret.

„Jděte mi z cesty.“

Následovalo napjaté vyčkávání a Glinn náhle prohlásil. „Nech ho jít, Manueli.“

Garza s přehnanou pomalostí ustoupil stranou.

„Až vyjdete na ulici,“ začal Glinn, „tak pro mě něco udělejte: podívejte

se do tváří těch lidí, co pokážete, a zamyslete se nad tím, jak se jim změní životy. Jednou provždy.“

Gideon ani nečekal na zbytek. Vyběhl ze dveří, prudce mačkal tlačítko výtahu, sjížděl do přízemí a nadával, jak je výtah hrozně pomalý. Když se dveře otevřely, přeběhl velkou pracovní místnost, prošel několika dveřmi a chodbou; když se dostal až ke vchodu, automaticky se mu otevřel.

Jakmile se dostal ven, běžel ulicí k útulnému hotelu, kde čekala řada taxíků. K čertu se zavazadly. Vyrazí na letiště, vrátí se do Nového Mexika, a než tohle všechno skončí, zavře se do chaty. Už takhle toho pokazil až dost. Vzal za dveře taxíku a otevřel si je, když se díval na moderně oblečené lidi proudící do hotelu a ven, chvíli zaváhal. Vzpomněl si na Glinnovu radu. Všichni mu připadali odporní. Bylo mu jedno, jak se jim změní život. Ať si chcípou. On se taky musí vyrovnávat s blízkou smrtí, tak proč by to neudělali oni.

Ve stejném duchu odpověděl i Glinnovi.

Náhle ho odstrčil opilec ve smokingu a ukradl mu taxík. Zabouchl za sebou dveře a s triumfálním úsměvem se vyklonil z okna, táhlo z něho martini. „Promiň, brácho, kdo zaváhá... Pozdravuj u vás ve vidlákově.“

Pak se hlasitě rozesmál, taxík se odlepil od obrubníku a Gideon tam zůstal ohromeně stát.

Jak se jim změní život. Glinnova slova se mu znovu ozývala v hlavě. Stál tenhle svět, tihle lidé, tenhle muž za záchranu? Hulvátství toho chlapa ho zasáhlo mnohem silněji než nějaká nečekaná laskavost od neznámého člověka. Druhý den se ten chlápek vzbudí a určitě si bude se svými kamarády makléři vykládat o vidlákovi, co ani neví, jak se v New Yorku nasedá do taxíku. Dobře mu tak. Ať jde do háje. To je další důkaz, že za záchranu nestojí. Gideon se schová do chaty v pohoří Jemez, a tihle troubové ať si nějak poradí sami...

Ale když na to pomyslel, zapochyboval. Jak je může soudit? Na světě žijí nejrůznější druhy lidí. Když uteče na chatu a v New Yorku vybuchne jaderná bomba, tak co to pro něj bude znamenat? Je za to odpovědný?

Ne. Ale když uteče, klesne mnohem níž než ten nafoukaný chlápek ve smokingu.

Ať už mu zbývá jedenáct měsíců nebo padesát let, pořád je to ještě dlouhá doba plná samoty, v níž by sám sobě nikdy neodpustil.

Dlouhou chvíli se rozzlobeně rozmýšlel. A pak se vzteky bez sebe otočil a vrátil se do Malé západní 12. ulice k nenápadným dveřím do Efektivních odstranění technických problémů. Když se před ně postavil, otevřely se, jako by ho Glinn očekával.

Chalkerova mrtvola ležela na porcelánovém vozíku, zakrytá velkým skleněným poklopem jako oběť nějakému technologickému bohu. Tělo už pitvali a zůstalo otevřené, mezi šedou ocelí, sklem a chromem se ta červeň nápadně vyjímalá. Kolem těla byly různé orgány – srdce, játra, žaludek a další části, které Gideon nepoznával a nechtěl poznat. Vnitřnosti člověka, se kterým jste se znal, působily podivně zneklidňujícím dojmem – bylo to něco jiného než záběry, jež člověk vídával ve večerních zprávách.

Na vedlejším stole ležely Chalckerovy osobní věci: oblečení, peněženka, klíče, pásek, kreditní karty, dokumenty, drobné, lístky, papírové kapesníky a další věci – vše pečlivě označené a jistě také radioaktivní.

Lékaři a technici ovládali osm robotických paží uvnitř skleněného poklopu, každá z nich byla zakončená jinou sadou hrozivých pitevních nástrojů – dláta na kosti, nůžky, kladívka, kleště, nože, vrtáky na lebku, rozvěrače. Přestože už tělo vypadalo důkladně rozřezané, práce stále ještě pokračovala.

„Máme štěstí,“ zaradoval se Fordyce a vytáhl si zápisník. „Alespoň část pitvy jsme stihli.“

„Zvláštní je, že mě napadl úplně opak,“ poznamenal Gideon.

Fordyce se na něj podíval a obrátil oči v sloup.

Gideon zaslechl vrčení. Jedna z robotických paží, zakončená kotoučovou pilou, se začala pohybovat, list se rychle roztočil a začal vydávat vysoký zvuk. Technici něco mumlali do sluchátek a list klesl k Chalckerově lebce. „Tohle je jako z hororu,“ ulevil si Gideon.

„Podle všeho jsme dorazili právě na vyjímání mozku,“ usoudil Fordyce, olízl si prst a začal otáčet stránkami zápisníku, aby našel prázdnou.

Jekot pily se ztlumil, protože se Chalkerovi zařizla do čela. Do kanálku na okraji vozíku začala odtékat tmavá tekutina. Gideon se odvrátil a předstíral, že hledá nějaké papíry v aktovce. Aspoň že to nesmrdí, ulevil si v duchu.

„Agente Fordyce? Doktore Crewe?“

Gideon se ohlédl a spatřil technika s velkými brýlemi a vlasy svázanými do culíku, jak s poznámkovým blokem v ruce vyčkává vedle nich.

„Doktor Dart vás přijme u sebe v kanceláři.“

Gideon s úlevou následoval technika směrem ke kanceláři na odlehlém konci laboratoře vybavené nejmodernější technikou. Fordyce šel za nimi a brblal, že se nemůže účastnit pitvy. Vstoupili do skromně zařízené místnosti, která měla sotva tři krát čtyři metry. Dart seděl za malým stolem pokrytým stohy desek. Vstal a podal jim ruku. Nejdříve Fordyceovi, pak i Gideonovi.

„Posaďte se, prosím.“

Posadili se na skládací židle před stolem. Dart si chvíli uspořádal už uspořádané papíry. Jeho obličej příliš neskrýval lebeční kosti skryté pod ním; živé oči byly zasazené tak hluboko, že se blýskaly ze dvou tmavých prohlubní. V Los Alamos se stal tak trochu legendou, byl to sucharský fyzik s doktorátem z prestižní univerzity CalTech, který překvapivě zároveň získal vysoká vojenská vyznamenání, dvě Stříbrné hvězdy a Purpurové srdce během nasazení v operaci Pouštní bouře.

Dart si přestal organizovat dokumenty a zvedl hlavu. „Vy dva máte zajímavé pravomoci.“

Fordyce přikývl.

„Jako velitel NEST,“ pokračoval Dart, „jsem samozřejmě FBI podal podrobnou zprávu. Ale vy dva prý máte vědět úplně všechno.“

Gideon mlčel. Neměl v úmyslu mít hlavní slovo. Na to byl Fordyce: aby vedl jednání, přebíral zodpovědnost a v případě potřeby i nastavil zadek, aby mu ho mohli nakopat. Gideon na sebe nechtěl upozorňovat.

„Jsme nezávislý tým,“ vysvětloval Fordyce. „Jsme rádi, že jste souhlasil

s osobní schůzkou, pane.“ Jeho tón byl mírný, neutrální. Tenhle muž věděl, co se sluší.

Dart upřel pohled na Gideona. „A vás najala soukromá agentura, jejíž název je tajný.“

Gideon přikývl.

„Zdalo se mi, že vás poznávám. Pracovali jsme spolu v Los Alamos. Jak jste se dostal až sem?“

„To je na velmi dlouhé vyprávění. Momentálně jsem na prodloužené dovolené.“

„Pokud si dobře pamatuju, kontroloval jste stav jaderných zbraní. Tak jako Chalker.“ Tento fakt zůstal viset ve vzduchu. Gideon nedokázal odhadnout, kolik toho Dart ví a co si o tom myslí.

„Byl jste přítomný i u té nešťastné události,“ pokračoval Dart.

„Přivezli mě tam, abych se ho snažil umluvit... ale nevyšlo to.“ Gideon cítil, jak rudne.

Dart podle všeho vycítil jeho rozpaky. Mávl rukou. „Je mi to líto. Muselo to být těžké. Ale prý jste zachránil dvě děti.“

Gideon nic neříkal. Cítil, že rudne ještě víc.

„Dobrá, tak budeme pokračovat.“ Dart otevřel složku a probíral se dalšími papíry. Fordyce už měl připravený zápisník. Gideon se rozhodl, že si poznámky dělat nebude; ještě na vysoké zjistil, že děláním poznámek mu zabraňuje vytvořit si o nějaké věci v hlavě celkový obraz.

Dart mluvil rychle a díval se do papírů před sebou. „Pitva a rozbor Chalkerových osobních věcí ještě nejsou hotové, ale máme první výsledky.“

Fordyce si začal psát.

„Nukleární spektroskopie vzorků Chalkerových rukou i neutronová aktivační analýza potvrdily, že má na dlaních i prstech stopy po vysoce obohaceném uranu 235. Manipuloval s ním v posledních čtyřiceti hodinách. Chalkerovo oblečení bylo kontaminované absorbovanými i adsorbovanými radioaktivními izotopy, včetně ceria 144, barya 140, jodu 131 a cesia 137. To jsou klasické produkty štěpné reakce uranu 235. Jod 131 má poločas rozpadu osm dnů a našli jsme ho poměrně velké

množství, proto víme jistě, že k nehodě došlo maximálně před čtyřiceti hodinami.“

Dart se podíval na Fordyce. „Jestli vám některé z těchto informací budou připadat matoucí, agente Fordyci, doktor Crew vám jistě vše vysvětlí později.“

Zkoumal další papíry. „Sepsali jsme obsah jeho kapes. Měl tam útržek vstupenky z minulého pátku do Smithsonova Národního muzea letectví a kosmonautiky.“

Fordyce zrychlil tempo psaní.

„Zpomalte, nebo si natáhnete šlachy,“ škádlil ho Gideon a šťouchl do něj.

„Také tam měl jízdenku na vlak, jednosměrnou z washingtonského nádraží Union Central na newyorské Grand Central, ze včerejšího odpoledne. Rovněž jsme u něj našli papírek s webovou adresou a několika telefonními čísly. Ta čísla právě identifikujeme.“

Fordyce zvedl hlavu. „A ta adresa?“

„Tuto informaci vám bohužel nemůžu sdělit.“

Následovalo ticho. „Promiňte,“ ohradil se Fordyce, „ale já myslel, že máme právo na veškeré informace.“

Dart se na něj podíval svýma zářícíma očima. „V podobném vyšetřování,“ začal, „si musíme rozdělit práci. Každý z vyšetřovatelů dostane jen takové informace, které potřebuje vědět. Všichni pracujeme jen s jistým okruhem faktů.“ Pohledem se přesunul na Gideona. „Já například nemám žádné informace o tom, pro jakou agenturu pracujete.“ Usmál se a pak věcně pokračoval. „Analýza Chalkerových zvratků naznačila, že poslední jídlo měl kolem půlnoci. Byla to krabí polévka, chléb, šunka, salát, rajčata, ruský dresink a hranolky.“

„No nazdar,“ vyhrkl Gideon. „Není divu, že je radioaktivní.“

Další listování. „V jeho peněžence jsme našli dvě kreditní karty, řidičák, zaměstnaneckou průkazku z Los Alamos a několik dalších předmětů. V současné době je analyzujeme.“

„A co pitva?“ ptal se Fordyce.

„Předběžné výsledky naznačují, že měl poškozenou štítnou žlázu, což

odpovídá vystavení jodu 131. To...“ podíval se na Fordyce, „...je hlavní štěpný produkt uranu 235, zároveň to naznačuje, že Chalker byl před onou nehodou nějakou dobu vystaven nízké dávce záření.“

„Dokážete odhadnout, jak dlouho?“ ptal se Gideon.

„Podle nekrózy buněk soudíme, že více než jedenáct dnů.“ Další listování. „Také jsme našli klasické důsledky vystavení velké dávce ionizujícího záření během té nehody, přesáhla osm tisíc radů. Kůže i vnitřní orgány nesly známky akutního radiačního syndromu, popálení paprsky beta i gama. Tělo bylo záření vystavené zřepdu, nejvíce na rukou. Podle stop vysoce obohaceného uranu na rukou lze soudit, že při zahájení štěpné reakce s materiálem manipuloval.“

„Bez rukavic?“ divil se Gideon.

Dart se na něj podíval. „Ano. A přesně nad tím teď přemýšlíme, proč na sobě neměl ochranné pomůcky. Pokud tedy pochopitelně... neočekával, že stejně brzy zemře.“ Po tomto prohlášení následovalo krátké ticho, poté Dart složku zavřel. „A víc toho zatím nemáme.“

Gideon řekl: „Jestli je to pravda, tak nám nezbyvá moc času.“

„A proč?“

„Připadá mi, že tu bombu dával dohromady.“

„Jak to víte?“ ptal se Fordyce a obrátil se k němu.

„Nejjednodušší atomovka – tedy taková, kterou by asi sestrojili tero-risti – je bomba, v níž se spojí dvě podkritická množství uranu 235, aby byla spuštěna štěpná reakce. U takové bomby musíte mít obě poloviny zakryté a nesmí se k sobě dostat. Když se totiž tyto dvě části bez řádného zastínění dostanou příliš blízko k sobě, začnou si vyměňovat neutrony, zahájí se štěpná reakce a uvolní se gama záření odpovídající tomu, které zasáhlo Chalkera.“

„Takže vy tvrdíte, že Chalker dával tu bombu dohromady a zpackal to?“ ujišťoval se Fordyce.

„Přesně to říkám.“

„Takže ta bomba je zničená?“

„Vůbec ne,“ vysvětloval Gideon. „Možná je trochu radioaktivní, ale s tím by se sebevražedný atentátník určitě netrápil. Fakt, že v uranu

nastala štěpná reakce, vlastně způsobil změny jádra, které bohužel zvýšil jeho sílu. Bomba se tak stane ještě účinnější.“

„Do prdele,“ ulevil si Fordyce.

„Výborně, doktore Crewe,“ uznal Dart. „Náš interní hodnotící tým dospěl k víceméně stejnému závěru.“

Fordyce se zeptal. „A co jeho notebook? Prý mu jeden našli v bytě.“

„Obsah je zaheslovaný. Zatím jsme z něj nedostali žádné informace.“

„Tak byste mi ho měli půjčit. Nedávno jsem ukončil šestiměsíční stáž v kryptografické jednotce FBI.“

„Díky, agente Fordyci, ale už se tomu věnují naši specialisté a podle mého osobního názoru bude váš talent lépe využitý při jiných úkolech.“

Následovalo krátké ticho, po němž znovu promluvil Fordyce. „Máte nějaké náznaky, co by mohlo být cílem?“

Dart se na něj pevně podíval. „Zatím ne.“

Fordyce se zhluboka nadechl. „Budeme potřebovat přístup do Chalke-rova bytu.“

„Přírozeně vám ho umožníme. Ale jako první v pořadí jde NEST.“

Dart se podíval do kalendáře. „Bohužel nám to bude pár týdnů trvat. Před vámi totiž přijde na řadu ještě spousta vládních úřadů.“

Gideon čekal na Fordyceovu reakci, ale agent k jeho velkému zklamání mlčel. Vstali a měli se k odchodu.

„Mohl bych si s vámi promluvit soukromě, zvláštní agente Fordyci?“ zeptal se Dart.

Gideon se na Darta překvapeně podíval.

„Omlouvám se, doktore Crewe, ale tohle bude jen mezi námi.“

Fordyce sledoval, jak Crew odchází. Nebyl si jistý, o co Dartovi jde – vypadal jako poměrně přímý člověk, ale každý, i ti nejlepší mívají postranní úmysly. Fordyceovou strategií vždy bylo skrývat své úmysly a snažit se přijít na úmysly druhé strany. Už léta díky tomu úspěšně procházel minovými poli, která obnášela práce pro FBI.

Když se dveře zavřely, Dart si založil ruce a pátravě se díval na Fordyce. „Byl bych moc rád, kdyby to zůstalo jenom mezi námi. Jsem